

Sygn. akt I C 63/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Marta Pietrukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 01 czerwca 2016 r. K. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko H. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej H. P. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 1.735,46 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści pięć i 46/100 złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 1.427,29 zł, poczynając od dnia 14.11.2015 r. jednak nieprzekraczającymi od dnia 1.01.2016 r. dwukrotnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie,

II. zasądza od pozwanej H. P. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 33,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

sygn. akt **I C 63/16**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z/s we W., w pozwie złożonym dnia 22.12.2015 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej H. P. kwoty 1.735,46 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 1.427,29 zł poczynając od dnia 14.11.2015 r. Wniosła też o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania. Uzasadniając żądanie wywiodła, że pozwana zobowiązana jest do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem na podstawie umowy kredytu na zakup towarów z dnia 7.01.2014 r., nr (...), przy czym na kwotę 1.735,46 zł policzyła 1.427,29 zł tytułem niespłaconego kapitału, 188,17 zł skapitalizowanych odsetek i 120,00 zł opłat i prowizji.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, postanowieniem z dnia 7.01.2016 r., sygn. akt VI Nc-e 2423815/15, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego - Sądowi Rejonowemu w Kamiennej Górze (k. 3 akt).

Pozwana H. P. stawiała się na rozprawę i ustnie uznała powództwo w całości. Podała, że nie spłacała kredytu z powodu braku możliwości finansowych.

Ustalono:

(...) Bank (...) S.A. z/s we W. prowadzi działalność między innymi w zakresie udzielania kredytów bankowych.

(dowód: odpis KRS na k. 13 - 14 akt)

W dniu 7.01.2014 r. (...) Bank (...) S.A. z/s we W. zawarł z H. P. umowę kredytu na zakup towarów nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy strona powodowa udzieliła pozwanej kredytu w wysokości 1.817,85 zł z jego spłatą w 36 miesięcznych ratach. Pozwana wykorzystała przedmiotowy kredyt na zakup laptopa.

(dowód: umowa kredytu z 7.01.2014 r. na k. 17 – 21 akt i zeznania pozwanej H. P. z dnia 1.06.2016 r. na k. 33v. akt)

Wobec niewywiązywania się przez pozwaną ze zobowiązań umownych strona powodowa w dniu 14.09.2015 r. wypowiedziała umowę kredytu z wymagalnością całej niespłaconej należności w terminie 30 dni, tj. z dniem 22.10.2015 r.

(dowód: wypowiedzenie umowy kredytu z 14.09.2015 r. na k. 23 – 24 akt)

(...) Bank (...) S.A. z/s we W. wystawił w dniu 13.11.2015 r. bankowy tytuł egzekucyjny w którym zobowiązanie pozwanej H. P. z tytułu umowy kredytu na zakup towarów nr (...) z dnia 7.01.2014 r. określił na łączną kwotę 1.735,46 zł, na którą policzył 1.427,29 zł tytułem niespłaconego kapitału, 188,17 zł skapitalizowanych odsetek i 120,00 zł opłat i prowizji.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku z 13.11.2015 r. na k. 15 – 16 akt)

W okresie od 6.02.2014 do 27.10.2015 r. pozwana spłaciła należności kredytowe na łączną kwotę ponad 500,00 zł.

(dowód: zestawienie wpłat pozwanej na k. 22 akt i zeznania pozwanej H. P. z dnia 1.06.2016 r. na k. 33v. akt)

Sąd zważył:

Powództwo było uzasadnione.

Wstępnie stwierdzić należy, że – wobec uznania powództwa w całości przez pozwaną – na zasadzie art. 213 § 2 k.p.c. Sąd był związany tym uznaniem i powinien uwzględnić powództwo. W ocenie Sądu, uznanie powództwa, nie było sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego, ani też nie zmierzało do obejścia prawa. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawiał materiał zgromadzony w sprawie, w tym zeznania samej pozwanej. Zważywszy to orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Konsekwencją powyższego było to, że - po myśli art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. - Sąd z urzędu nadał wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, ponieważ zasądził roszczenie uznane przez pozwaną (punkt III wyroku).

Roszczenie strony powodowej miało swoje źródło w odpowiedzialności kontraktowej pozwanej, a ściślej w jej zobowiązaniach wynikających z umowy bankowego kredytu konsumpcyjnego (art. 5 pkt 3, art. 69 pkt 1 i art. 78a Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe - Dz.U.2015.128). Zgodnie z art. 78a Prawa Bankowego przepisy tej ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w ustawie.

Kredyt konsumencki objęty jest regulacją Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j.: Dz.U.2014.1497) i w świetle art. 3 i 5 tej ustawy kredyt pozwanej należało zakwalifikować jako kredyt konsumencki, sama zaś pozwana miała status konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., ponieważ jako osoba fizyczna dokonała z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Umowa stron spełniała warunki ustawowe przewidziane dla niej przez cytowaną ustawę, zwłaszcza przez jej art. 30, a także nie zawierała klauzul abuzywnych (art. 385¹ § 1 k.c. i art. 385³ § 1 k.c.).

Z uwagi na fakt, że od dnia 1.01.2016 r. odsetki umowne nie mogą przekraczać dwukrotnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne), na podstawie art. 359 § 2¹ i 2² k.c., w punkcie I wyroku ograniczono dochodzone pozwem odsetki umowne w tym zakresie.

Sąd uznał zeznania pozwanej za wiarygodne. Były jasne, logiczne i korelowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Ich moc dowodową pomniejszała jedynie pewna ogólnikowość z uwagi na upływ czasu.

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności faktyczne oraz przywołane motywy

– na podstawie art. 213 § 2 k.p.c. w związku z art. 5 pkt 3, art. 69 pkt 1 i art. 78a Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz.U.2015.128) oraz art. 359 § 2¹ i 2² k.c. – orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu objętych punktem III wyroku rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie należne stronie powodowej od pozwanej niezbędne koszty procesu, to opłata sądowa 30,00 zł i opłata notarialna od potwierdzenia jednego pełnomocnictwa w kwocie 3,69 zł. Łącznie daje to kwotę 33,69 zł i taką właśnie sumę zasądzono powodowemu bankowi od pozwanej.